

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 6/7 april 2024,
tweede zondag van Pasen¹**

Zijn geloof was op sterven na dood.

Tomas was er niet bij toen Jezus in de avond van Pasen verscheen aan de leerlingen. Hij had het alleen van horen zeggen. Zoals wij.

Steeds vaker lees ik dat mensen die zich niet gelovig noemen, van mening zijn dat het geloof van de kerk, de verhalen van de bijbel zijn samen te vatten met het misprijzende zinnetje: 'dat zijn allemaal sprookjes'. En christen, zeker de kerkbezoekers onder hen zijn 'mensen die in sprookjes geloven.'

Zo iemand was ook Tomas.

“Zolang ik in zijn handen niet het teken van de nagelen, de spijkers zie, en mijn vinger in de plaats van de spijkers kan steken, en mijn hand in zijn zijde leggen, zal ik zeker niet geloven.”

Aldus de leerling die van verre de marteldood van zijn Meester heeft gezien en daardoor volledig verbijsterd was. Einde oefening. Een mislukt project. Heel menselijk. Velen komen niet verder dan “Wir setzen uns mit Tränen nieder.” Daar eindigt voor zeer velen de ervaring van de Goede Week. En wie weet zijn wij, kerkgaarde christenen, ook wel eens zo gestemd.

Vandaag horen wij dat de opgestane Jezus geduld heeft met Tomas, met ons. Ook wij zijn misschien wel wat zijn bijnaam, Didymus, aanduidt: twee zielen in één borst, nu eens gelovig dan weer ongelovig.

Hoe bezie je de wonden van de mens naast je?

Eind jaren tachtig liep ik pastorale stage in een ziekenhuis. Na vijf jaar in de boeken moest ik de pastorale praktijk leren kennen. Ik herinner me, in de eerste stageweek een bezoek aan een ernstig zieke. De aanblik van de man, zijn vreselijk afzien sloegen mij met stomheid. Ik had geen woorden en dacht bij mezelf: ben ik wel geschikt voor dit werk?

¹ Handelingen 4, 32 - 35; 1 Johannes 5, 1-6; Johannes 20, 19 - 31

Terwijl ik daar enigszins verslagen en machteloos zat, kwam een zeer jonge vrouw binnen, de verpleegkundige. In een oogwenk vulde haar opgewekt gemoed, haar vriendelijke stem de ziekenkamer; voortvarend, aandachtig en teder begon zij de zieke te verschonen, te verfrissen. Binnen enkele minuten zag de wereld er anders uit en herademde de lijdende man.

Ook Tomas komt de kamer binnen, op de achtste dag van Pasen.

Jezus verbergt zijn wonden niet. Hij is een en al kwetsbaarheid. “Kom hier met uw vinger en bezie mijn handen. Steek uw hand uit en leg die in mijn zijde...”

Zo laat Jezus zich aan Tomas en aan u en mij zien.

Pasen vieren betekent niet dat wij alle vragen en twijfel terzijde schuiven; dat wij ons denken een halt toeroepen, onze twijfel onderdrukken en alleen maar jubelen. Op deze achtste dag van Pasen laat Jezus zich niet zien als een volmaakt, marmeren beeld, als van een perfect gave godenbeeld, maar als een gewonde. In zijn opgestane lichaam blijven de wonden zichtbaar en letterlijk tastbaar.

Zoals bij u en mij. Een mens kan opstaan van zijn ziekbed, kan herstellen van een burn out, een depressie of van een rouwperiode om een geliefde, maar de wonden blijven. Mensen die zeggen: ‘nu moet het toch wel eens voorbij zijn’, weten niet goed wat zij zeggen. De wonden blijven. Het lijden van Jezus wordt ook na Pasen niet vergeten. Hij is er doorheen gegaan. Hij staat aan onze kant, vooral aan die van de lijdenden in deze wereld. Hij laat zich aan u en mij zien in ziekenkamers, in de angstige ogen van gebombardeerde kinderen in Oekraïne en Gaza, in de holle ogen van verslaafden aan de rafelrand van de maatschappij of achter de gordijnen van luxe woningen. Hij zoekt naar mensen die Hem in die lijdende mensen aankijken, betasten, verzorgen.

In de eerste lezing horen wij hoe dat kan gebeuren. “De menige die het geloof had aangenomen was een van hart en een van ziel...er was geen enkele noodlijdende onder hen.” Ons geloof in de gewonde, gekruisigde en verrezen Heer kan ons barmhartig maken.

Het geloof van Tomas was op sterven na dood.

Na de ontmoeting met de gewonde Heer stond het op uit de dood.

Mogen wij de verrezen Heer zien in elkaars kwetsbaarheid, in het breken van het brood en de beker op het altaar, zijn gebroken Lichaam en vergoten Bloed, en met Tomas fluisteren: “Mijn Heer en mijn God.”

Amen.

pastoor Nico van der Peet